

Dušan Ludvik | Iz zbirke S potepuško palico

Ko zarja vzpne se . . .

Ko zarja vzpne se na nebeški lok,
pod njo odpre se roža vsa drhte.
Tako je pod svetlobo tvojih rok
odprlo in razcvelo se srce.

In svet, ki bil je zame trd in pust,
v očeh je tvojih se raztopil v maj.
Kot preroben sem odpoljubljal z ust
toploto tvojih ur in tvoj smehljaj.

In zlati kelih vlil sem iz dlani,
pretočil vino tvojega srca
sem vanj za tebe, ko boš s tokom dni
ožejana pod težo šla sveta.

Takrat izprazni ga, da bo stopljen
vse žile ti preplaval, da bom tvoj
kot v sanjah najbolj nežni sen,
da bom sledil ti kakor senci soj . . .

do dna izprazni takrat ta napoj!

Zdenko Ocvirk | Moja pesem

Od vseh pozabljen, sebi samemu napoti,
uklenjen v čas in prostor in navade
sem ptič, ki ne nesó ga več peroti
in se nič več ne spušča nad prepade.

Samo od daleč sebe opazujem,
življenje me nič več ne preseneča,
račun je sklenjen, več ne pričakujem,
da se mi kdaj nasméhnila bo sreča.